

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἐπιμελητορίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐνοητικῶν, ἀληθῶς παραστῶν εἰς τὴν εὐραὴν ἡμῶν ἐπιχειρήσεως καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Ἐκκλησιαστικῆς, ὡς ἀνάγνωσμα ὀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξωτερικῶν
δρ. 40. Τετρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀργυρίου γράσει διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν νέ-
νοι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξωτερικῶν καὶ Τετρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῆς 1876

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουπιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριμιστοῦ ἀριθ. 23, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β' — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 9

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα διὰ JULES CHANCEL)

— Συνέχισα ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

Προσάβησε νὰ πάρῃ μερικὰ λόγια γιὰ τὴν περιφρονη ἐφεύρεση τοῦ ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἀναφέρει. Μὰ ὁ φίλος μας θυμόταν τὰ τελευταία λόγια τοῦ πατέρα του: «Μὴν ἐμπιστεύουσαι σ' ὁποιοδήποτε, γιατί θὰ κοιτάξουν νὰ σὲ κλέψουν!» καὶ ἀπόφυγε νὰ δώσῃ ἀπάντηση στὶς ἐρωτήσεις τοῦ μηχανικοῦ. Μὰ ὅσο περισσότερο γνώριζόταν μὲ τὸν κ. Καρινὸ, τόσο ἐνοιωθε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν του.

Σὲ ποῖον ἄλλον θὰ εἶχε ἐμπιστοσύνη, ἂν ἔχῃ στὸν ἀγαθὸν κ' ἐντιμὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, πρὸ τοῦ ἔδειχεν τόση καλοσύνη! Ἄλλωστε ἦταν μηχανικὸς καὶ θὰ μπορούσε νὰ καταλάβῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ χειρογράφου, ποῦ ὁ φίλος μας τὸ κουβαλοῦσε πάντοτε μαζί του. Ὁ Φραγκίσκος, βλέποντες, εἶχε καταλάβει ἔτι, μόνος του, ὅθι θὰ μπορούσε ποτε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἐφεύρεση τοῦ πατέρα του. Τοῦ χρειαζόταν ἕνας ἄνθρωπος σοφὸς καὶ τίμιος.

Ὁ κ. Καρινὸ ἦταν ἀκριβὲς ὅπως τὸν ζητοῦσε. Θάλεγε κανεὶς ἔτι ἢ Θεὸς Πρόνοια τὸν εἶχε σταλεῖ, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδί στὸ δύσκολο ἔργο ποῦ τοῦ κληροδότου ὁ πατέρας του.

Νύχτες ὀλέκτες εἶχε ἀγρυπνήσει ὁ Φραγκίσκος ἐξετάζοντας τὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα. Ἦταν διστακτικὸς, γιατί θυμόταν πάντα τὰ λόγια τοῦ πατέρα του. Μὰ πάλι, ἐνοιωθε νὰ τὸν τραβᾷ ἕνα εἶδος φίλιας πρὸς τὸν καλὸ μηχανικόν.

Ἐπιτέλους, ἕνα πρωτὶ, διὰν ἀνοίξῃ τὴν πόρταν τῆς καμπίνας τοῦ κ. Καρινὸ γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ, ὅπως συνηθίζε, ζεστὸ νερὸ γιὰ

τὸ ζύρισμα, εἶχε πάρῃ μαζί του καὶ τὸ χειρόγραφο καὶ τὴν κάσσα μὲ τὸ μηχανήμα τῆς τελειοποιημένης ραδιογραφίας.

— Κύριε, εἶπε ἀμέσως στὸ μηχανικόν, ποῦ μόλις ἀνοίξῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν ὕπν' ἔχω κατὰ πολὺ σπουδαίον νὰ σὰς δείξω.

— Τί εἰν' αὐτὸ τὸ πολὺ σπουδαίον, μικρὸ μου Φραγκίσκο; ρώτησε ὁ κ. Καρινὸ μὲ κάποια ἐιρωνείαν.

Ὁ ψευτοπόδι ἔρριξε πάνω στὸ κρεβάτι τὸ χειρόγραφο καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ ποῦ σὰς φέρνω εἶναι τὸ μέσο νὰ βλέπετε ἀνάμυστα ἀπὸ τοὺς τοίχους.

— Τί ἔκαμε, λέει; Ἀνάμυστα ἀπὸ τοὺς τοίχους; φώναξε ὁ μηχανικὸς, φυλλομετρώντας τὸ χειρόγραφο. Εἶναι καμμιά ἐφεύρεση τοῦ καυμένου τοῦ πατέρα σου;

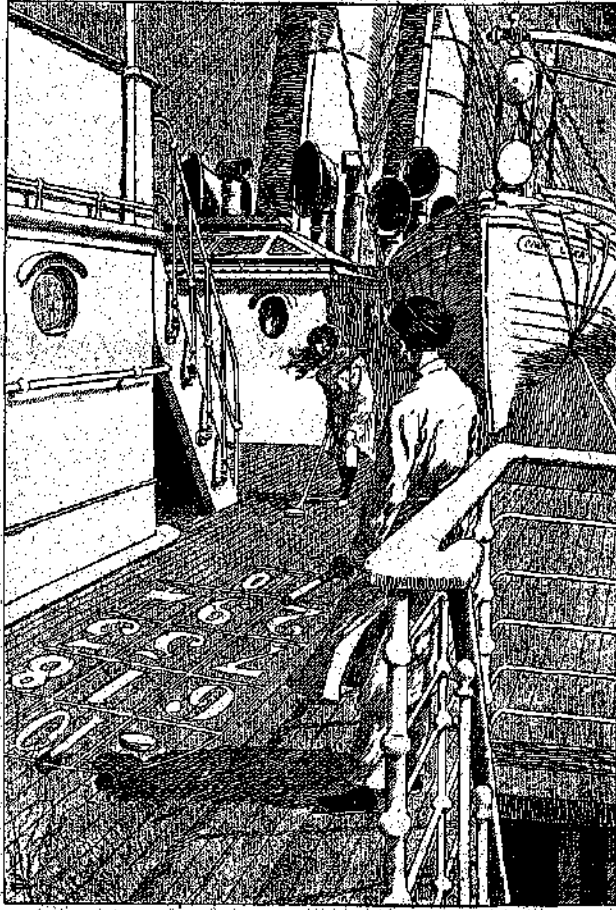
— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος σὲ τόνο σοβαρὸ, ποῦ ἔδειξε ἀμέσως τὸ χαμόγελο τῆς ἀμφιβολίας ποῦ εἶχε φανῆ στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Καρινὸ. Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶχε συστήσει νὰ διστακτικῶς πρὸς τοὺς κακοὺς καὶ νὰ μὴ δείξω τὸ χειρόγραφο αὐτὸ παρὰ μόνον σ' ἕναν ἄνθρωπον σοβαρὸ, τίμιον καὶ καλόν. Ἐ, μπορούσα νὰ βρῶ ἄλλον καλύτερον ἀπὸ σὰς;

Ὁ μηχανικὸς συγκινήθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀπάντησε σοβαρὸς καὶ αὐτὸς τώρα:

— Καλὰ ἔκαμες, Φραγκίσκο, νὰ ἐμπιστευθῆς σὲ μένα. Δίκιο εἶχε ὁ πατέρας σου: θὰ ἦταν ἐπικίνδυνον νάχῃς νὰ κάμῃς μὲ κανέναν κατεργάρη, ἀπ' αὐτοὺς ποῦ εἶναι γεμάτος ὁ κόσμος. Κι' ἂν ἡ ἐφεύρεση εἶναι σπουδαία, θὰ σὲ μαδοῦσε ὡς τὸ κόκκαλο. Σὲ βεβαιώνω στὴ ζωὴ τῆς κόρης μου, ἔτι θὰ κάμω γιὰ σένα ἔτι θάκαμῃς ὁ ἴδιος ὁ πατέρας σου. Θὰ μελετήσω τὴν ἐφεύρεση καὶ ἂν εἶναι σοβαρὴ, θὰ τὴ χρησιμοποιήσω γιὰ λογαριασμὸ σου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Γιὰ λογαριασμὸ δικό μου καὶ δικό σας. Ἄλλωστε, μείνετε ἤσυχος, τὰ κέρδη φτάνουν καὶ γιὰ τοὺς δύο μας, γιατί, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ θὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸν κόσμον.

Καὶ γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ πιὸ καλὰ τὰ λόγια του, ὁ Φραγκίσκος διηγήθηκε στὸ μηχανικόν τὸ πείραμα ποῦ εἶχε κάνει ὁ πατέρας του προστά σου, μὰ μὲρα πρὶν πεθάνῃ. Τοῦ ἐξήγησε πῶς εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, στὴ γειτονικὴ κατοικίαν, μὲσ' ἀπὸ τοῖχον πάχους σαράντα

«Νὰ πάλῃ παλέτες στὸ κατάστημα...» (Σελ. 62, στ. α'.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΥΜΩΝΑ με θα γενικά σας είπα στην προηγούμενη... Επειτα είναι τα στοιχεία των Επιστημών, οι αρχαίοι συγγραφείς, ποιητές και πεζογράφοι...

Θα σας συστήσω ακόμα να τα παραγγέλυτε δεμένα ή να τα δέσετε μόλις τα λαβαίνετε... Καλύτερα να μην διαβάζετε βιβλία...

Και πρώτα-πρώτα είναι βέβαια η Αγία Γραφή, το Ευαγγέλιο. Αυτό από

καμιά βιβλιοθήκη δεν πρέπει να λείπει, και στο πρωτότυπο και σε μια καλή μετάφραση... Επειτα είναι τα στοιχεία των Επιστημών...

Όταν βγαίνει έξω με τον αφέντη του, δεν περπατάει πια στο πλευρό του... Όταν βγαίνει έξω με τον αφέντη του, δεν περπατάει πια στο πλευρό του...

εκτός όταν είναι καθαυτό αρχαία, κλασικά ή όταν τα έχει εκδώσει ο Σύλλογος των Φιλάλων Βιβλίων... Τά νεώτερα έχουν πολύ φαρμάκι και το ξεκαθάρισμα είναι τόσο δύσκολο...

Τά σίγουρα βιβλία που σας υπέδειξα παραπάνω, έχετε πόσα είναι;... Τά σίγουρα βιβλία που σας υπέδειξα παραπάνω, έχετε πόσα είναι;...

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλαση» από τον κ. Γρ. Βενόπουλο.]

— Σύνεση από το προηγούμενο —
Όταν βγαίνει έξω με τον αφέντη του, δεν περπατάει πια στο πλευρό του...

μίσος. «Ε, και να γινόταν βασιλιάς και μιὰ μέρα ο Μαντού! Εκείνος ήξερε τι θα τούκανε το κακό Μπαμπά-με-το-στουλιάρη!... Νά, θα τούστελνε ένα όρατο γραμματάκι, να πάη στη Δαγαμείη, πώς κάτι τον ήθελε, τάχα για καλό...»

Και λέγοντας αυτά, τό απαράκι χτυπούσε με τὰ βράχια τον ρυθμικά και παράξενα, όπως θα χτυπούσαν εκείπερα τὸ πολεμικὸ ταμπούρο, τὸ καμωμένο ἀπ' πεσὸν τὸσ κ. Μορονδάλ!

«Ο μικρός Μπαράνο είχε τρομάξει. Κουκουλωμένος πάλι με τὴν κουδέρτα του, φανταζόταν πὸς ἔβλεπε ἀστραπὲς σπαθίων και κρατούσε τὴν ἀναπνοή του. Ἡ συνόμιλλα ἔτσι σταμάτησε...»

— Νά, ἔλεω, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ἀλλ' ἄς μὴν ποῦμε πιά γιὰ ταμπούρα και γιὰ λεκάνας με κομμένα κεφάλια. Φοβάμαι νὰκούω. Ὁ Μαντού χαμογέλασε κι ἔπειτα, μ' ἄλη τὴν παιδιάτικη καλοσύνη ἔειπε: — Ὅχι, ὄχι... Τὸ Μαντού δὲ μιλῆσει πιά. Σὺ μιλῆσει τώρα. Πὸς σε λένε;

— Τζάκ με τὰ-ζήτα. Ἡ μαμὰ σ' αὐτὸ ἐπιμένει πολὺ... Ἐίναι πολὺ πλούσιο τὸ δικὸ σου μαμὰ!

— Καί βέβαια εἶναι! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, ποὺ θέλησε κι' αὐτὸς νὰ θαμπώσῃ λίγο τὸ βασιλόπουλο... Ἐχομε ἀμάξι, ἕνα ὄρατο σπίτι σὲ μεγάλο δρόμο, ἄλογα, ὑπηρέτες, ἀπ' ἄλλα. Κι' ἔταν ἡ μαμὰ θάρρη νὰ- με ἴδῃ, θὰ ἴδῃς τί μορφή ποὺ εἶναι! Φορεῖ ὄρατα φουστάνια και δαχτυλίδια ἔλο με διαμάντια. Πρώτα ἤμαστε στὸ Τόρο. Ἄ, εἰ ὄρατα ποὺ ἦταν ἐκεῖ! Καί ἄμα πέθανε ὁ μπαμπάς, ἤρθαμε στὸ Παρίσι. Στὴν ἀρχὴ στενοχωρήθηκα. Δὲν ἔδλεπα ἐδὼ δέντρα, ἔξοχῃ, ὅπως στὸ Τόρο. Μὰ συνήθισα... Ἡ μαμὰ μ' ἀγαποῦσε

— Καλὴνύχτα!
Σιωπὴ πιά, ἡσυχία...
Σὲ λίγο τὰ δυὸ δύστυχα παιδιὰ κοιμόνταν βαθιὰ ἔβνα κοντὰ στ' ἄλλο. Καί τὰ χαμόγελα ποὺ μοιάζονταν τὰ στόματα τους, μαρτυροῦσαν πὸς βρισκόταν πιά εὐτυχισμένα στὴ χώρα τῶν ὄνειρων. Ὁ Μαντού θάβλεπε τὴν Κερρίκα του κι' ὁ Τζάκ τὴ μαμὰ του...

τὸσο πολὺ!.. Μ' ἔντυνε σιωποσέξικα ποὺ εἶναι, ἔξερεις, ἡ τελευταία ἔδω, και μοὺ φριζάριξε κάθε μέρα τὰ μαλλάκια, γιὰ νὰ μὲ παίρῃ μαζί! τὴς στὸν περίπατο... Ὅμως ἐγὼ εἶχα μεγαλώσει πιά, στὸ σπῖτι δὲ μάθαινα τίποτα κι' ἔπραπε νὰ μὲ πῶ σὲ σχολεῖο. Τότε ἡ μαμὰ με πῆγε στὸς Παπάδες... Ἐδὼ ὁ Τζάκ σταμάτησε... Δὲν τούρχόταν νὰ πῆ πὸς δὲν τὸν δέχτηκαν στὸ ἀριστοκρατικὸ τουσ λύκειο οἱ ἴησουλτες. Τὶ θὰ σκεπτόταν τὸ βασιλόπουλο ποὺ ἤθελε νὰ τὸ θαμπώσῃ;..

Μὰ ὁ Μαντού ποὺ ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ «καινούργιου», ἤθελε, ἀπὸ συμπάθεια βέβαια, νὰ τὰ μάθῃ ἔλα. — Δοιμόν; ρώτησε. Τὶ ἔκαναν σένα οἱ Παπάδες; — Τίποτα, ἀποκρίθηκε συγχυσμένος ὁ Τζάκ. Τὴς μαμὰς δὲν τὴς ἄρεσε καινο τὸ σχολεῖο κι' εἶπε ὑστερα τὴς Κωσταντίνας νὰ με φέρῃ ἐδὼ.

«Στὸ τραπέζι ὁ Τζάκ εἶχε τὴν πρώτη θέση...» (Σελ. 73, στ. γ')

«Ὅσο γιὰ τὰ καθαυτὸ Ἡθικὰ βιβλία (π: χ: «Βοήθει σαυτὸν» τοῦ Σμάιλις) ἢ τὰ Πρακτικὰ (Ὀρνιθοκομία, Μελισσοκομία, Ψάρεμα, Κυνήγι κτλ.) μπορείτε ἐλεύθερα νὰ διαλέγετε ὅσα σὰς ἐνδιαφέρουν, κρίνοντας ἀπὸ τὸν τίτλο. Προσοχὴ μόνο στὰ Ἡθικὰ, μὴν πάρα κανένα νεώτερο, ἀπὸ καινο ποὺ διδάσκουν ἠθικὴ... δική τους. Γενικὰ, νὰ πορφεύγετε τὰ Φιλοσοφικά, — γιὰτι κι' ἡ Ἡθικὴ στὴ Φιλοσοφίαν ἀπάγεται,—

Μὰ φιλολογικὴ ἐδπεριδὰ στὸ Γυμνάσιο Μορονδάλ.

Τὰ παιδιὰ εἶναι σὰν τοῦσ μεγάλους: ἡ πείρα τοῦ ἄλλου δὲν τὰ ὄφραει. Ὁ Τζάκ εἶχε τρομάξει μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Μαντού-Γκεζό, μὲ δὲν τοῦ ἔμεινε στὴ μνήμη παρ' ἄδωνατῃ. Ἐξωρη, σὰ μιὰ τρομερὴ θύελλα ἡ μιὰ αἰματηρὴ μάχη ποὺ τὴν εἶδε κανεὶς στὸ πανόραμα.

Ἐπειτα, μήπως ὁ Μαντού ὁ ἴδιος δὲν τούχε πῆ ἐδὼ εἶναι καλά; Κι' οἱ πρώτοι μῆνες στὸ Γυμνάσιο πέρασαν τὸσο ὄρατα, μὲ τὸσα χάδια, μὲ τὸσα δαίματα σιργῆς ἀπ' ἄλλα, ὅσα ὁ Τζάκ λησμονῆσε ὀλωδιδιλοῦ πὸς τέτοια σταθίθη στὴν ἀρχὴ κι' ἡ ζωὴ τοῦ Μαντού, ποὺ τὸν ἔκαμαν ὑστερα ὑπηρετῆ... Ἐπὶ τραπεζί, εἶχε τὴν πρώτη θέση κοντὰ στὸν κ. Μορονδάλ, ἔπινε και κρασί, καθόταν και στὰ ἐπιδόρπια, ἐνὸς τὰλλα παιδιὰ, μόλις ἔβγαιναν τὰ φρουτὰ και τὸ γλύκισμα, σηκώνονταν σὲ θυμωμένα, και δὲν ἔπιναν παρὰ ἕνα ὑποπτο, ὑποκίτρινο ποτὸ ποὺ τὸ παρασκευάζε γι' αὐτὰ ὁ γιαιτρὸς Χιρς και τέλεγε «ἐγκλιαντίνα».

Ὁ γιαιτρὸς αὐτὸς, ποὺ τὰ οικονομικά του δὲν ἦταν καθόλου ἀνεθρά, ἔτρωγε μισημέρι βράδυ στὸ Γυμνάσιο. Κι' ἐνόμιζε πὸς διασκεδάσει τοῦσ συνδαιτυμένους, μιλώντας διαρκῶς γι' ἀρρώστιες, ἐγχειρήσεις, ἐπιδημίες και θνησιμότητες. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ, εἶχε, σὰν ὀμοιότατος, κι' ἄλλα δυὸ ἐνοχλητικά: πρώτο τὴ μουσικὴ του ἀδελιότητῃ κι' ἔπειτα τὴ μανιὰ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴς τσέπες του, ποὺ ἦταν ἔλακρο Φαρμακεῖο, διάφορα μπουκαλάκια και κουτάκια, και νὰ σὰς εἰρχῇ στὸ φαί σας πότε λίγη σκόνη και πότε λίγες στάλες. Τὸ χρώμα, ἡ γεύση κι' ἡ μυρωδιά τῶν ἀλλόκοτων αὐτῶν ἀρτυμάτων ἄλλαζε συχνά, γιὰτι δὲν περνούσε σχεδὸν ἑβδομάδα ποὺ νὰ μὴν κἀνῃ ὁ γιαιτρὸς Χιρς και μιὰ καινούργια ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη, σχετικὴ μὲ τὴν ἐξυγίανση τῶν τροφίμων!

Ὁ Τζάκ, ποὺ τὸν εἶχε κοντὰ του και τὸν ἐφρόντιζε πολὺ, ἦταν τὸ συχνότερο ἄμα αὐτῶν τῶν ἀνακαλύψεων. Γιὰτι ποὺ νὰ τολμήσῃ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί νὰ πῆ πὸς δὲν ἤθελε «γιατρικὰ» στὸ φαί του! Ἐτρωγε μὲ τὸ στανιὸ ἔσο μπορούσε κι' ἄφινε τὰλλο λέγοντας πὸς χόρτασε.

Μὰ κι' οἱ ἄλλοι ἐκαθηγηταῖς λάβαιναν κάπου-κάπου μέρος στὸ γεῦμα. Κι' εἶοι ἔπιναν στὴν ὑγιὰ του μικροῦ Μπαράνο. Ὄ, τί ἐνθουσιασμοὺ τοῦσ προξενόους ἢ χάρη του, ἢ ἐγγενεῖά του κι' ἡ ἐξυπνάδα του!

Ὁ Τζάκ, ποὺ τὸν εἶχε κοντὰ του και τὸν ἐφρόντιζε πολὺ, ἦταν τὸ συχνότερο ἄμα αὐτῶν τῶν ἀνακαλύψεων. Γιὰτι ποὺ νὰ τολμήσῃ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί νὰ πῆ πὸς δὲν ἤθελε «γιατρικὰ» στὸ φαί του! Ἐτρωγε μὲ τὸ στανιὸ ἔσο μπορούσε κι' ἄφινε τὰλλο λέγοντας πὸς χόρτασε. Μὰ κι' οἱ ἄλλοι ἐκαθηγηταῖς λάβαιναν κάπου-κάπου μέρος στὸ γεῦμα. Κι' εἶοι ἔπιναν στὴν ὑγιὰ του μικροῦ Μπαράνο. Ὄ, τί ἐνθουσιασμοὺ τοῦσ προξενόους ἢ χάρη του, ἢ ἐγγενεῖά του κι' ἡ ἐξυπνάδα του!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Φως της ζωής, γλυκύτητα θεού του κόσμου...

Θεά κι' απ' τις Ολύμπιας τρανότερη άδωκα...

Αν με σοφία ή Αθηνά τον άνθρωπο προσέζη...

Η ΑΥΓΟΠΗΤΤΑ

Πάνε πολλά χρόνια από τότε. Λευθερωμένη ήταν μονάχα ή Αρτα...

Μία μέρα, βρήκαν στο χτήμα γελοιοφωλίες γεμάτες αγνά...

Τό βραδάκι, όταν τελείωσαν τη δουλειά τους και κάθησαν στο χαγιάτι...

Όταν, ύστερα από ώρα, πήγε ή Μπουμπουλά...

Στη θριαμβευτική αυτή δήλωση έκαναν όλοι ένα μαρμαριό άη...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Του θλιβερού φθινόπωρου βραδυνη κάποια ώρα...

Στο ύψος το χόμα κείντοια σαρφί νερά τα φύλλα...

Η ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ

Τό χωριό θαμπό σούρουπο βαρεία μνησεί βραδυά...

Τότε, τραβάω στής θάλασσης ή μουσαμμένη άχτη...

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

«Σιγά! μήν κάνετε θόρυβο, ή γιαγιά κοιμάται...»

πρόσωπο. Αθόρυθα ξεγλύστρησα στο διάδρομο...

Από τό άνοιγμα της πόρτας είδα ένα σωρό κόσμο...

Έξαφνα κάποιος μ' άρπαξε και με πήγε στο δωμάτιό μου...

Μουον μικρούλα τότε και δεν ήξερα πολλά...

Αλίμονο! Η γιαγιά κοιμόταν τον ύπαινό της ύπνο...

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Δεν πιστεύω να ύπάρξη τίποτα φαιδρότερο στον κόσμο...

Μά είναι καλό, να βλέπει τό μικρό ποδαράκι...

Μά είναι καλό, να βλέπει τό μικρό ποδαράκι...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

Είμαι μόνη μέσα στη μεγάλη κάμαρα...

και τότε μεγάλες κατά τό «εγγλημα» του και κατά...

Μή τη νομίζετε όμως και κάτω μακό κορίτσι γ' αυτό...

Κι' ή Μαριγούλα γελάει μουσικά: «Λέτε να τ'όρου;»

Αν πιστεύω να ύπάρξη τίποτα φαιδρότερο στον κόσμο...

Μά είναι καλό, να βλέπει τό μικρό ποδαράκι...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

Είμαι μόνη μέσα στη μεγάλη κάμαρα...

Είμαι μόνη μέσα στη μεγάλη κάμαρα...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

Είμαι μόνη μέσα στη μεγάλη κάμαρα...

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήνα, 28 δέκεμβρη Εβρητιδου την 27 Ιανουαριου 1928

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο τακνείται στην ημέρα του (30 Ιανουαριου)...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΗΓΜΑ

Ο μικρός Μίμης ζητεί πληροφορίες για τον ξάδερφό του...

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με τό 1ο φύλλο της 5ης Δεκεμβριου άρχισα τό 48ον έτος...

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περιόδου (1879-1898) από τους έκδοθέντας 24 τόμους...

ΤΟΜΟΙ

Της Β' Περιόδου (1894-1925) ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι...

λίος τοσ Πόντου Μιθριδάτης, κι' αυτό έγινε στη Σινώπη...

Οδρανίον Τέρον, δ κ. Φαίδων έλαθε την κάρτα σου...

Νά κι' ο Ταύνης Κωνσταντος ποδ άρρατος έπισης...

Η Κυρά Κωνσταντία με βράζει: «Τό κεφάλι μου έχει γίνει άνω...

Ο Άγγελος με βράζει: «Είμαι ένθουσιασμένος για τό Μνημόνα...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

θωια και τά καλά λόγια. Ναι, είναι μια ιδέα κι' αυτή...

Αέσατος Βορέδδου, διάβαζε τις δικαιολογίες σου...

Νά κι' ο Ταύνης Κωνσταντος ποδ άρρατος έπισης...

Η Κυρά Κωνσταντία με βράζει: «Τό κεφάλι μου έχει γίνει άνω...

Ο Άγγελος με βράζει: «Είμαι ένθουσιασμένος για τό Μνημόνα...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

«Όταν θέ άρχισα στην Αθήνα, θέ τό βλέπω...

